

?#@!

Škola, nebo kostel?

Milí duháci,

asi se divíte, proč vám dnes píše dopis nějaká babička a máte pravdu. Ani když jsem byla malá, ani když jsem byla dospělá, jsem neměla s ministrováním v kostele nic společného. Odjakživa to byla záležitost klukovská. Když jsem byla malá, jsem dokonce v kostele žádného kluka – ministranta ani neviděla. Tehdy tam chodilo vůbec málo dětí, protože v naší zemi vládla komunistická strana. A chodit do kostela nebo dokonce ministrovat – to bylo odvážné. Takový kluk – ministrant by později třeba kvůli své víře nesměl studovat.

Když už tady komunistická strana nevládla, byla jsem dospělá. A ministranty se stali mí synové – Vašek a Petr. Měli velkou ministrantskou partu. Musím říct, že klukům se ministrowalo dobře. Jenom nenesli dobře, když se mezi ně začala „plést“ děvčata. Bylo z toho dost dohadování, ale nakonec si všichni zvykli.

Jenže tento týden jsem se seznámila s Vojtou. Je to desetiletý kluk z Prahy. A není to ministrant. „Jenom“ chodí s rodiči, bráchou a ségrou každou neděli do kostela. A víte, co mi řekl? Že chodí raději do školy než do kostela.

Měl pro to také tři pádné důvody:

1. Ve škole se smí občas bavit se spolužáky, v kostele ne.
2. Ve škole jsou občas přestávky, v kostele ne.
3. Ve škole má kamarády, v kostele ne.

Že by už zase ubývalo ministrantů a vůbec dětí? A ti, kteří v kostele zbyvají, se tam cítí osamělí podobně jako já, když jsem byla malá? Zajímalo by mě, co si o tom myslíte vy, ministranti. Máte přece od oltáře docela dobrý rozhled po všech, kteří v kostele sedí v lavicích. Nebo byste dokonce mohli mít pro Vojtu nějakou radu, co v takovém nudném kostele dělat?

Zdravím vás a těším se na vaše odpovědi.
babička Ludmila

Co si o tom
myslíš ty?
Napiš nám!